

De Wonderlier.

In den tijd toen de woeste Noormannen onze streken onveilig maakten, stond er eene eenzame hut aan den oever van onzen breeden Scheldestroom, op de plaats waar zich thans het dorp Burght bevindt. Het was eene kleine, schamele hut, bewoond door eenen jongen visscher. Rolf, zoo heette hij, was een mooie, flinkgebouwde kerel, met ijzersterke spieren. Er was geen visscher in den omtrek, die de riemen behendiger en met meer kracht kon hanteeren dan hij. Van den morgen tot den avond, bij storm zoowel als bij kalm weder, was hij met zijne boot op den plas om zijne netten uit te werpen, doch niettegenstaande al zijn zwoegen bleef hij steeds even arm.

Dit maakte hem treurig, zoo treurig zelfs, dat hij niet meer zong. Hij had nochtans eene welluidende stem, die zoo krachtig klonk, dat men haar op den anderen oever van den stroom kon hooren. Ja, Rolf had gaarne veel geld verdiend om te kunnen trouwen met de dochter van eenen rijken pachter, die, eenige boogscheuten landwaarts in, eene groote hoeve bewoonde. Menigmaal was hij met de schoonste visschen uit zijn net naar de hoeve gegaan. De pachter nam telkens het geschenk van den visscher heel vriendelijk aan, maar iedere maal dat deze laatste van trouwen sprak, gaf de pachter hem te verstaan, dat hij zijne dochter slechts ten huwelijk zou schenken aan iemand, die zoo rijk was als hij zelf.

Rolf bezat slechts zijne kleine hut, zijne boot en zijn visscherstuig ; dat was natuurlijk te weinig om met de rijke pachtersdochter te mogen trouwen.

Uren lang zat hij soms in zijne boot met gebogen hoofd te treuren of naar middelen te zoeken die hem hulp konden

verschaffen in zijnen nood. Hij vond echter niets en keerde 's avonds even mistroostig naar huis.

Op zekeren dag, toen de ondergaande zon hare laatste stralen over het watervlak schoot, stapte hij aan wal en wierp bootshaak en netten vóór zijne hut op den grond. Vervolgens trad hij binnen en ging, zuchtend en zijn treurig lot vervloekend, bij de tafel zitten.

Daar viel zijn blik toevallig op een voorwerp, dat, dik bestoven, sedert lange jaren aan eenen balk der lage zoldering hing. Het was eene lier, het speeltuig waarmede de skalden of barden hunne zangen begeleidden. Honderden malen was zijn blik achteloos over haar gegleden, maar nu was het alsof het oude speeltuig op den jongen visscher eene geheimzinnige aantrekkingskracht uitoefende.

Die lier herinnerde hem aan zijne jeugd en aan zijnen lang reeds overleden vader... En terwijl Rolf ze droomend aanstaarde, doemde het verleden weder helder en kleurvol voor zijne blikken op. Hij zag zich zelven als kind, stappend naast zijn vader, die een reizend zanger, een skald was ; de liederen, welke zijn vader zong op de marktplaatsen en in de ridderzalen klonken hem weer duidelijk door het geheugen ; hij droeg weer juichend het speeltuig op den rug, terwijl zijn vader, op zijn staf leunend, zwijgend voortschreed ; hij herinnerde zich de lessen, welke deze hem gaf, terwijl zij op een lommerrijk plekje uitrustten...

En met een diepen zucht herdacht hij den treurigen avond toen zijn vader, door eene sleepende ziekte ondermijnd, aan den boord van eenen eenzamen weg nederzank en in zijne armen den geest gaf... ; verder nog, dat hij door een visscher, die van de naburige markt keerde, opgenomen werd. Deze bracht hem naar de schamele hut, bij den oever van den Scheldestroom gelegen. De lier werd aan de zoldering gehangen en weldra geheel vergeten. De visscher was een brave ouderling. Hij had den knaap lief en leerde hem de riemen hanteeren, met roer en zeil omgaan en de netten uitwerpen. Nog later, toen de oude man te stram geworden was om te werken, ging hij alleen ter vangst. Eindelijk kwam de dood in hunne stille woon en sloot de oogen van hem, dien hij als een tweeden vader bemind had...

Met beklemde borst en vochtig oog rees Rolf van zijne

zitbank op en haakte de lier van de zoldering. Met zijne muts vaagde hij het stof er af en drukte er daarna een langen kus op... Plotseling verhelderde zijn blik en een blijde kreet ontvlood zijne borst.

— Haha ! Gevonden ! juichte hij. O , lieve lier, heb dank ! Ik zeg vaarwel aan hut en boot en netten ! 'k Word skald gelijk mijn vader was ! Zijne liederen zal ik uit volle borst laten klinken in de burchten der ridders en overal waar de feestvreugde heerscht ! En de menschen zullen mijne kunst met geld loonen ! Heb dank, o lier mijns vaders !

Met een glimlach van geluk om de lippen zette hij zich neer en bracht de vingers driftig aan de snaren. Maar de snaren gaven geenen klank ; ze waren sinds zoolang ontspannen en sloegen slap door elkaar.

Toen begon de jongeling met koortsige drift het speeltuig te stemmen, maar, door den tijd verduurd, brak nu de eene, dan de andere snaar. Toch gaf hij den moed niet op en bracht na lang zwoegen en werken het speeltuig weder in orde. Met nieuwen ijver begon hij de snaren te tokkelen... Helaas ! Wat het oor moest streelen klonk hem als een naar gekras tegen ! Hij had het spelen gansch verleerd !

Toornig lei hij de lier op de tafel en bromde :

— Wel, verdraaid ! En toch zal ik het leeren, al ware de booze Nikker mijn leermeester !

Na die woorden wierp hij zich gansch gekleed op zijn bed en beproefde te slapen. Maar hoe hij zich keerde en draaide, hij was te zeer opgewonden en kon geen oog dicht doen.

Eindelijk hield hij het niet meer uit, verliet zijne hut en wandelde in den helderen maneschijn langs den oever van den stroom naar een hoogte, waar tusschen een paar oude wilgen, eene ruwgetimmerde rustbank stond. Op die plek had hij zoo menigmaal zitten luisteren naar de krekels en het kabbelen van het water tusschen het wuivende riet ; daar zou hij den nacht doorbrengen.

Nauwelijks was hij gezeten of er klonk eene stem :

— Rolf !

Verbaasd keek de jonge visscher op ; en zijne verbazing steeg ten top toen hij, op een drietal stappen van daar, een mager heerschap zag staan, dat herhaaldelijk zeer vriendelijk voor hem boog.

Rolf bekeek hem heel aandachtig zonder echter op te staan. Want bang was hij nooit geweest en een tegenstander, zoo graatmager als deze, kon hij met één vuistslag gemakkelijk plat slaan.

— Ge zijt zoo laat op wandel, heerschap? sprak hij eindelijk.

— Vindt ge dat? was het beleefde antwoord.

— Gewis! Of meent gij misschien dat het de zon is, die daar boven schijnt.

— O neen! klonk het vriendelijk terug. Ik kan de zon wel uit de maan onderscheiden! Dees is de maan!

— Ja, dees is de maan, gromde Rolf wrevelig. Mag ik u eens een verzoek doen, heerschap?

— Zeker! Zeker!

— Hewel! riep de jongeling ongeduldig, ga dan zien of ze langs den achterkant ook zoo blinkt, en laat mij gerust! Ik wil alleen zijn!

Na deze woorden keerde hij den onbekende den rug toe. Deze bleef echter staan en sprak nog vriendelijker dan te voren:

— Rolf, gij hebt eene zonderlinge manier om iemand te woord te staan, die u een dienst komt bewijzen.

— Welken dienst? Ik ken u niet!

— Ge zoudt gaarne de lier leeren bespelen!

— Inderdaad! riep Rolf verbaasd. Hoe weet gij dat?

— Hebt gij daarstraks, in uwe hut, niet gezegd: « En toch zal ik het leeren, al ware de booze Nikker mijn leermeester! »

— Dat is straf! dacht de visscher, terwijl hij den onbekende van het hoofd tot de voeten bekeek. Een kerel met zoo'n fijn gehoor moet gewis een goed speelman zijn!

— Welnu, sprak de andere, hebt ge dat gezegd, ja of neen?

— Ja.

— Ziet ge wel, lachte de onbekende. Alleenlijk moet ik u zeggen, Rolf, dat gij een zeer slechte keuze deed.

— Zoo?

— Zeker! De oude Nikker is een waterduivel, die heel weinig van muziek kent. Hij kan eenige wijsjes op de rietfluit blazen en dat is al. Maar ik, ik kan de lier bespelen en het anderen aanleeren! Als ik u ééne les geef, kunt gij de

lier bespelen, kunstiger dan het ooit iemand deed of zal doen!

— Wie zijt gij, die zoo stout durft spreken?

— Raadt gij het niet? Neen? Ja, dan moet ik het u wel zeggen: ik ben de Vorst der Vuurgeesten.

Rolf verschrok, maar herstelde zich alras.

— Woorden zijn geen oorden, riep hij spottend. En dan, iemand met ééne les tot een meester in 't spelen maken, is eene logen, die ik niet in mijn zak krijg!

— Waarom zou ik u bedriegen? was het antwoord. Neen. Rolf, ik zeg altijd: eerlijk duurt het langst! En dan, ik heb principen, waarvan ik nooit afwijk! Zoo houd ik er aan iedereen met goede waar te bedienen tegen een billijken prijs! Dat is altoos het beste middel geweest om klandizie te krijgen. Vervolgens doe ik mij nooit van te voren en zelfs niet met geld betalen! 't Gaat bij mij met gemak van betaling en de vervaldag wordt steeds bij onderlinge overeenkomst vastgesteld.

Na deze lange rede, in éénen adem uitgesproken, boog het heerschap weer heel beleefd.

Rolf wist nu met wien hij te doen had. Hij dacht gedurende eenige oogenblikken na en vroeg dan:

— Welk is uw prijs?

— Ik laat u leven heel uw leven; slechts na uw dood hoort gij mij toe. Goed begrepen?

— Ja wel! Gij leert mij dus spelen; maar ik, ik bezit geen duit om eene nieuwe lier te koopen in de plaats van het versleten speeltuig, dat ik van mijn vader geërfd heb.

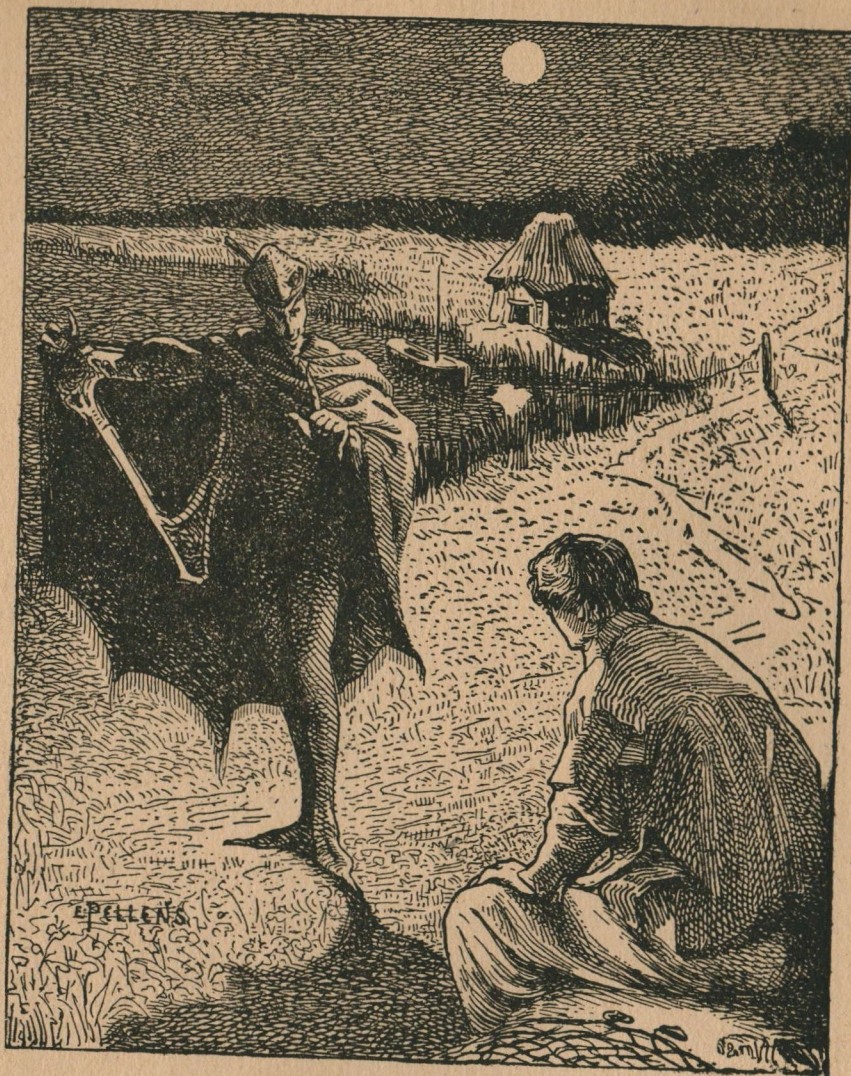
— Breek u daar het hoofd niet mede, lachte de andere. Met die oude lier zoudt ge stellig eene misselijke figuur gemaakt hebben, en daarom heb ik voor u een echt pronkjuweeltje meegebracht. Kijk eens hier!

Bij deze woorden haalde hij van onder zijn mantel eene gouden lier te voorschijn en liet ze in het maanlicht schitteren.

Rolf sloeg de handen van verbazing ineen.

— Zoo'n stuk heb ik nog nooit gezien, mompelde hij.

— Dat geloof ik wel, lachte de andere. Ze is van zuiver goud gesmeed door Gubich, den koning der kabouters. Geen enkel foutje! Ge moogt ze door den besten goudsmid laten keuren! De snaren, insgelijks van goud, zijn onverslijtbaar en bestand tegen den invloed van warmte en koude, van

droogte en vochtigheid. Ge zult ze dus nooit opnieuw moeten stemmen. En daarbij bezit zij eene wonderbare macht!

— Zoo?

— Ja. Welke snaren men ook aanslaat, zij speelt het lied, dat ge wilt, op de heerlijkste wijze.

— Dat is gemakkelijk voor den zanger!

— Stellig! Maar dat is nog niet alles!

— Wat dan nog?

— Eenvoudig dit: zoolang de speelman het wil, moeten

allen, die hem hooren, dansen en springen zonder ophouden, altijd maar voort! Ge begrijpt dus wel, dat de eigenaar van dit speeltuig op korten tijd een schatrijk man kan worden... Nu, Rolf, zeg me uwe meening! doen we zaken, ja of neen?

— Ge zijt zoo haastig...

— Jawel, jawel! Ik voel dat er dauw valt en daar ik een vuurgeest ben, kan ik niet tegen 't nat. Dus, maak spoed of anders ben ik weg!

Rolf was een slimme kerel.

— Alvorens den koop te sluiten, sprak hij, een onnoozel gelaat zettend, wil ik mij eerst overtuigen of die lier de wondermacht bezit, welke gij...

— Tot uw dienst, onderbrak het heerschap. Ik begin.

Nauwelijks klonken de eerste tonen of de jonge visscher begon te dansen en te springen, zonder zich een oogenblik te kunnen bedwingen. Hij beproefde zich al dansend te verwijderen maar dat ging ook niet. Hij was zelfs verplicht zich te bewegen in de richting, welke de speelman hem met de oogen aanwees.

— Zijt ge nu voldaan?

— Slechts ten halve, antwoordde Rolf.

— Hoe dat?

— Ik zou willen weten of hare macht enkel op de menschen werkt.

— Op menschen, op dieren, op vuurgeesten, op aardgeesten, op watergeesten, op alles, alles! verklaarde het heerschap.

— De proef!

— Neem ze terstond! Zoo ik de waarheid niet gezegd heb, moogt gij de lier behouden!

Rolf nam het speeltuig en begon de snaren te tokkelen. En het scheen of zijn bezoeker plotseling veëren in de knieën gekregen had, want dwazer, gekker bokkesprongen had de visscher nooit gezien.

— Dat gaat goed, lachte de jongeling spottend.

— Jongen, hijgde de andere, schei uit, ge maakt me ziek!

— Neen, dansen moet ge!

— Doe me toch niet in dat natte gras dansen! Ik heb eksteroogen en lijd fel aan rheumatiek!

Maar Rolf speelde steeds voort en dreef den vuurgeest naar den waterkant voor zich uit.

— Dans, oude heer, dans ! riep hij.
 — Rolfke lief, blijf staan, jammerde deze. Ge weet dat ik het water niet verdragen kan !
 — Dat is uwe zaak !
 — Ik schenk u de lier !
 — Die heb ik al.
 — Zoo ik in het water val, is mijne macht voor altijd gebroken !

— Hahaha ! lachte Rolf. Maak u dan maar gereed, want ik ga u een duikelsprong laten maken, waarop al de karpers jaloersch zullen zijn. Voort !

Dat zeggend sloeg hij de snaren nog krachtiger aan en liep op den danser toe. Deze slaakte een vervaarlijken gil, maakte een geweldigen luchtsprong en stortte hals over kop in den vloed...

Eene poos daarna keerde Rolf met de gouden lier in de armen naar zijne hut terug.

Den volgenden morgen trok hij de wijde wereld in.

* * *

Van stad tot stad, van kasteel tot kasteel ging weldra de mare door het land dat er een skald was, die zulke mooie stem had en op wonderbare wijze de lier bespeelde. Bij menschen geheugen was er nooit een zanger geweest die met hem kon wedijveren. Overal werd hij gevraagd, met eerbied ontvangen en bij zijn heengaan met kostbare geschenken overladen. Iedereen noemde : « Rolf, de skald met de gouden Lier. »

Op zekeren dag gaf de landvorst een groot feest ter gelegenheid van het huwelijk zijner eenige dochter. Langs alle wegen zag men ridders en edelvrouwen, prachtig uitgedost, te paard of in staatsiewagens gezeten, naar het vorstelijk kasteel trekken. De landheer had op geene onkosten gezien. 't Was al goud en zilver dat er blonk ; de lange tafels waren met de lekkerste spijsen beladen ; men dronk er wijn uit glazen van het fijnste kristal en uit vergulde schalen ! De beroemdste zangers van al de omliggende landen waren er aanwezig, maar geen enkel hunner genoot zulken geestdriftigen bijval als Rolf, de Skald met de gouden Lier !

Op bevel van den vorst werd deze met groote plechtigheid tot Prins der Skalden uitgeroepen en met eene lauwerenkroon vereerd. De aanwezige zangers vonden dat Rolf die onderscheiding verdiend had en juichten dapper toe. Nochtans was er een, die nijdig keek en niet in de handen klapte. Het was een zeer jonge zanger, Josma-Vill genaamd, de minst bekwame, maar de verwaandste van allen. Bij hem stond de gedachte rotsvast dat zijne kunst met adelaarsvlucht hoog boven die der andere skalden zweefde. Die miskenning was eene bloedige beleediging voor Josma-Vill en hij besloot zich te wreken. Heimelijk verliet hij het kasteel, steeg te paard, rende door dik en dun altijd maar voort, tot hij eindelijk Hildeghem bereikte, waar zich een kamp der Noormannen bevond.

Toen hij voor dezer opperhoofd gebracht was, sprak hij :

— Machtige Viking, mijn naam is Josma-Vill. Ik ben een bard, zooals gij aan mijne lier kunt zien, en kom regelrecht van het kasteel van den landvorst !

De Noorman keek den spreker onderzoekend aan.

— Ga voort ; doch maak het kort, zoo niet laat ik u korter maken, sprak hij grimmig.

— De jonge prinses is heden in het huwelijk getreden, vervolgde Josma-Vill haastig. 't Is volop feest ; tal van ridders en edelvrouwen zijn er tegenwoordig ! men ziet er niet anders dan kostbare gewaden, goud, zilver en prachtige juweelen. Er is zelfs een skald, die een lier heeft van het zuiverste goud...

De oogen van den Viking flikkerden.

— Heeft men u ginder buitengesmeten ? vroeg hij na eene poos.

— Neen !

— Waarom komt gij uwe landslieden dan verraden ?

— Zij hebben mijne kunst miskend ! Ik wreek mij !

Hiermede liep het onderhoud ten einde. Minder dan een uur nadien, bevonden de Noormannen zich aan boord hunner vlugge schepen en vaarden den stroom op. De zon was nog niet achter de westerkimme gezonken, toen zij op eenige mijlen afstands van den vorstelijken burcht aan land stapten en in dichte drommen dwars door het bosch trokken.

De landvorst zat juist met zijn genoodigden aan tafel,

toen eensklaps een dienstman doodsbleek binnenstormde en riep :

— De Noormannen ! De Noormannen !

Als een donderslag klonk die kreet door de zaal. De ridders sprongen ontzet recht en grepen naar hun zwaard ; de edelvrouwen gilden het uit van angst en liepen met opgeheven armen heen en weder.

— Naar de muren ! schreeuwde de vorst.

Maar het was reeds te laat. De aanvallers hadden de wacht bij de poort verrast en verschenen reeds op het groote voorplein.

In allerhaast deed de vorst de uitgangen van het slotgebouw grendelen en bij middel van kisten, kasten en andere zware voorwerpen versperren.

— Helaas ! jammerde de jonge bruid. Die onmenschenlijke barbaren zullen ons allen vermoorden !

En zich in de armen van den vorst werpend, riep zij :

— Vader, ik wil nog niet sterven ! Red uw kind !

— Hoe kan ik dat, lieve dochter ? antwoordde deze. Mijn leger is ver van hier ! We zijn slechts eenige ongeharnaste edellieden ! Om uw leven te redden gaf ik gaarne duizend gouden kronen !

Nu trad Rolf, die kalm toegeluisterd had, den vorst ter zijde.

— Voor duizend gouden kronen wil ik dat wel doen, sprak hij.

— Gij ?

— Ik !

— Maar gij kunt dat niet, arme skald !

— Jawel !

— Hoe ?

— Dat is mijne zaak. Neemt ge aan ?

— O ja !

— Uw vorstelijk woord daarop ?

— Ja !

— Wel ! sprak Rolf bedaard. Hierop ging hij naar de poort der ridderzaal, schoof de versperringen terzijde, opende ze en trad buiten.

Op het slotplein verdrongen zich honderden Noormannen, die zich reeds tot den stormloop gereed maakten. Bij

den aanblik van den skald, die hen stoutweg naderde, bleven zij verwonderd staan. Rolf hief de hand op en riep met luidklinkende stem :

— Noormannen, we kunnen het hier zonder u wel stellen ! Trekt er dus aanstonds van door, zoo niet, zal ik u een dansje leeren, waar ge niet veel plezier aan zult beleven !

Bij het hooren dier uitdagende woorden ontstaken de barbaren in groote woede. Met opgeheven bijlen en zwaarden wilden zij Rolf te lijve gaan ; maar deze had zijne lier gegrepen en sloeg de snaren aan, terwijl hij riep :

— Danst, wie 't hoort !

En ziet ! Op denzelfden stond begonnen de woeste mannen van het noorden te dansen en te springen, in dwaze vaart, hier in dichte hoopen, daar in wilde kringen, nu voorwaarts, dan ruggewaarts, volgens Rolf zich bewoog of hun met den blik gebod. Het heele plein was ééne wemeling van armen en beenen !

Maar niet alleen op het slotplein werd er gedanst. Binnen het gebouw werkte ook de wondermacht zijner lier. Daar wipten en sprongen de vorst, de bruid, de bruidegom en al de heeren en edelvrouwen zonder poozen door de zaal. Eerst hadden zij elkander verbaasd aangekeken, niet kunnende begrijpen hoe het mogelijk was te dansen op zulk hachelijk oogenblik ; daarna hadden zij onweerstaanbaar moeten lachen om elkanders gekke bokkesprongen en potsierlijke gebaren ; maar het lachen duurde niet lang ; de eene na de andere begon te zweeten, te hijgen, te klagen, te jammeren... En daarbuiten weerklonken steeds luider en lustiger de tonen der wonderlier !

Ja, daarbuiten op het slotplein was het een onbeschrijfelijk schouwspel. Zwaarden, bijlen, lansen, schilden waren reeds lang kletterend op den grond gevallen ; de verwrongen aangezichten gloeiden ; het zweet droop van al de ledematen ; woede, angst en ontzetting stonden in de uitpuilende oogen te lezen ; schorre kreten ontsnapten uit de hijgende borsten ; hier en daar zag men krijgers ineenzakken of nederstorten, maar op het volgend oogenblik in dezelfde houding van den grond opwippen en dan weer neersmakken op de maat van de lustige muziek. Eindelijk was het opperhoofd der Noormannen slechts de eenige, die nog op zijne beenen stond ; al

de anderen dansten, de eenen in zittende houding, anderen op handen en voeten of wel liggenderwijze op den buik of den rug. En over dien breeden menschenhoop hing een lichte doom, veroorzaakt door de uitwaseming van het geplengde zweet.

Ten slotte kreeg Rolf medelijden. Hij staakte zijn spelen en trad op den Viking toe.

— Welnu, man, geeft ge u over?

Het opperhoofd zonk op de knieën en knikte bevestigend met het hoofd, daar zijn mond alle geluid weigerde. Toen stapte Rolf over de gevallen krijgslieden heen, verliet het kasteel, snelde naar het naburige dorp en kwam met een leger boeren terug, welke bij middel van medegebrachte koorden de overwonnen Noormannen stevig bonden.

Terwijl de dorpelingen de wapens der barbaren bijeen verzamelden, trad Rolf terug in de ridderzaal. Het schouwspel, dat zich daar voor zijn blik vertoonde, deed hem onwillekeurig in eenen schaterlach uitbarsten. In bonte mengeling lagen daar de ridders en edelvrouwen op den vloer, sommige onder de tafel, anderen tusschen de omgeworpen stoelen en banken. De jonge bruid lag aan het eene einde, haar gemaal aan het andere einde der zaal. De landvorst, zijne kroon scheef op het hoofd gedrukt en de armen slap naast het lijf, was in een hoek neergezakt en scheen naar adem te snakken.

— Edele vorst, riep Rolf, de vijand is overwonnen! Geen enkele is den dans ontsprongen!

— Ik... ook... niet, hijgde de aangesprokene.

— Kom mede en zie!

— Ik kan... geen vin... verroeren! Ik plak... aan den vloer.

* * *

Een paar uren nadien waren de vorst en zijne gasten in staat de zaal te verlaten. Toen zij het leger der barbaren daar gebonden, weerloos zagen liggen, vielen zij Rolf om den hals en noemden hem hun redder.

De jonge skald kreeg de hem beloofde goudstukken en nog veel meer. De landvorst wilde hem tot opperbevelhebber van zijn leger benoemen, maar dat nam Rolf niet aan. Hij beloofde echter, wanneer nieuwe scharen Noormannen in 't

land mochten vallen, dadelijk toe te snellen om de barbaren weer zoo'n dansje te leeren. Het is van dan af dat de spreekwijze « iemand een dansje leeren » onder het volk is blijven voortbestaan.

Bij zijn vertrek was Rolf verplicht kar en paard te koopen om zijn geld en de kostbare geschenken, welke hij van de ridders en edelvrouwen gekregen had, te vervoeren. Blij van geest keerde hij terug naar zijn vroegere woon. Onderweg werd hij wel een paar malen door baanstroopers aangevallen, maar telkens behaalde hij heel gemakkelijk de overwinning bij middel van zijne wonderliet.

Eindelijk hield hij stil voor de pachthoeve, waar zijn meisje woonde, en klopte aan.

De boer verscheen en sprak verstoord:

— Zoo, visscher, zijt ge daar weer! Wat verlangt ge?

— Wel pachter, antwoordde Rolf, ik ben geen visscher meer! Ik heb veel geld gewonnen met zingen! Zie maar eens.

Dit zeggende bracht hij hem bij de kar en toonde hem zijne rijkdommen.

De vrek keek hem wantrouwend aan en verklaarde:

— Met zingen kan men dat niet winnen! Die schatten hebt gij gestolen of door moord verkregen! Maak u weg of ik ga u aanklagen!

— Ik heb ze op eerlijke wijze gewonnen, pachter! Daar ik nu veel rijker ben dan gij, moet gij uw woord houden en mij met uwe dochter laten trouwen!

— Neen, kerel, zei de boer.

— Jawel, riep Rolf en greep zijne liet, En ik zal u doen dansen en zweeten, zweeten en dansen tot gij het jawoord geeft!

Hierop begon hij de snaren te tokkelen. De pachter wipte en sprong in 't ronde: weldra dreef het zweet hem van het lijf.

— Houd op! hijgde hij eindelijk. Ge krijgt ze!

Eenige dagen nadien trad Rolf in het huwelijk. Op de plaats waar vroeger de armoedige visschershut stond, liet hij een groot en prachtig kasteel bouwen. De menschen uit den omtrek noemden het den Burg of Burgt. Het is misschien daarom dat het dorp, hetwelk zich thans bevindt op de plaats waar vroeger het kasteel van Rolf zich verhief, Burght heet.

Constant De Kinder

De Wonderlier

en andere verhalen

L. Opdebeek ⚭ Uitgever ⚭ Antwerpen

CONSTANT DE KINDER

DE WONDERLIJKE

EN ANDERE VERHALEN

VERTELLINGEN ROND DEN HAARD

Pentteekeningen van Edw. PELLENS

NIEUWE DRUK

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

1926

INHOUD.

De Wonderlier	.	.	.	.	.	.	6
Vrouw Pest.	.	.	.	.	.	.	18
Booze Klaar.	.	.	.	.	.	.	24
De Kramer en de Slang .	.	.	.	.	.	.	36
De Koning en de Ezel	.	.	.	.	.	.	42
